

Ellen Gould Whiteová

Cesta k vnitřnímu pokoji

Většina citátů z Bible je uvedena podle překladu Mezinárodní biblické společnosti,
© 2004 International Bible Society. Ostatní citáty jsou převzaty z ČEP.

Název a logo Advent-Orion je ochranná známka, která je zapsána do rejstříku ochranných
značek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 198705.

Přeloženo z anglického originálu Steps to Jesus vydaného v roce 1981 vydavatelstvím
Review and Herald Publishing Association, Hagerstown, MD, USA. (ISBN 0-8280-1343-8)

© Review and Herald, 1981
Translation © Advent-Orion, Praha 2005

Číslování v závorkách označuje stránkování v původním anglickém textu.

ISBN: 978-80-7172-515-2

PŘEDMLUVA

Jen málo knih se může chlubit takovým rozšířením jako svazek, který držíte v ruce. Kniha byla přeložena do více než sto dvaceti jazyků, dočkala se bezpočtu různých vydání a milionových nákladů. Stále přináší inspiraci a ukazuje řešení základních otázek lidské existence statisícům čtenářů po celém světě.

*Anglický originál byl poprvé vytištěn v roce 1892 pod názvem *Steps to Christ* (Cesta ke Kristu). V průběhu dvacátého století byl nejméně třikrát přeložen do češtiny a vydán pod uvedeným názvem. Vydání v původním jazyce už asi nedokáže nikdo spočítat. I když od sepsání knihy uplynulo více než celé století, obsah neztratil nic na aktuálnosti a důležitosti. Úctyhodný věk knihy je patrný z jazyka a stylu, kterým byla původně napsána. Nakladatelství, které dílo od samého počátku nabízí, se před několika lety pokusilo celý text jazykově zmodernizovat a přiblížit tak dnešnímu čtenáři. Jazykově upravené dílo vydalo pod názvem *Steps to Jesus* (Cesta k Ježíši). Právě toto vydání jsme přijali*

jako předlohu pro nový překlad. Zvolili jsme název, který podle našeho názoru nejlépe a nejpřesněji vystihuje nejvlastnější záměr knihy. Tento překlad chce přiblížit základní kroky na cestě víry způsobem, který nepředpokládá zvláštní náboženskou informovanost nebo znalost křesťanské terminologie. Knihu jsme rozšířili o příběhy, které chtějí ilustrovat předkládané myšlenky, inspirovat k uvažování a prohloubit zážitek z četby.

Autorka, Ellen Gould Whiteová (1827 – 1915), se narodila na východním pobřeží Spojených států amerických, ve městě Portland, ve státě Maine. V tzv. „Nové Anglii“ prožila také první část svého života. V době osídlování a rozvoje amerického středozápadu přesunula těžiště své intenzivní přednáškové a literární činnosti do oblasti velkých jezer na hranicích mezi Spojenými státy a Kanadou. V letech 1885 až 1887 podnikla přednáškové turné po Evropě. Na dalších devět let přenesla své působíště do Austrálie a na Nový Zéland. Poslední léta svého života

strávila v Kalifornii. Napsala stovky článků do různých časopisů, připravila a vydala čtyřicet pět knih různého rozsahu i zaměření – knihy, které přibližují Bibli, knihy o výchově a vzdělávání, knihy o zdraví i zdravotnictví, knihy o praktickém křesťanství. Některé z nich dosáhly více než milionového nákladu.

Kniha „Cesta k vnitřnímu pokoji“ naznačuje řešení základních otázek člověka a chce mu ukázat, kde a jak najde skutečný vnitřní pokoj, vyrovnanost, cíl a smysl svého života. Představuje a vysvětluje kroky na cestě víry, které vedou ke skutečné a trvalé radosti, po níž všichni toužíme.

Vydavatelé

SIROTCI

Německo 1945. Náš oddíl se vrátil z celonočního průzkumu. Byli jsme na smrt unavení a hladoví. Pronikli jsme dvanáct kilometrů hluboko do nepřátelského území, ale získali jen velmi málo informací. Dva muži z našeho oddílu padli a sedm utrpělo zranění.

Prožili jsme toho hodně. Lékárníčka první pomoci, kterou jsem jako zdravotník nosil, byla naprosto vyprázdněná. Všechny obaly na obvazy, krabičky na léky a nádoby na krevní plazmu byly prázdné. Ošetřili jsme ty, kdo mohli jít zpátky do tábora. Nyní je džípy odvážely do polní nemocnice. Naše dva padlé spolubojovníky odvezlo nákladní auto. Ramena a krk mě hrozně bolely od toho, jak jsem dlouhou dobu nesl raněné a padlé. I když jsme se střídali, moje svaly zůstaly jakoby v křeči.

Pomalou jsem se loudal k boudě, která sloužila jako jídelna. Když jsem se najedl, jako všichni ostatní jsem šel k popelnicím před boudou, abych vyhodil zbytky.

A tam jsem je uviděl – pět německých dětí. Stály tam s malými plechovkami v rukou a mlčky žadonily o zbytky jídla. Bylo zima a děti měly nožky obalené do starých hadrů. Jenom dvě měly boty. Podle mého odhadu jim mohlo být tak tři, čtyři a pět let – tři chlápci a dvě děvčata. Bylo zřejmé, že mají hlad a že je jim zima.

Zůstal jsem stát u malé dívky, pak jsem si klekl a objal ji. Zprvu byla vystrašená, ale pak se skoro usmála. Zpod čepice jí vyčuhovaly blondáté kudrnaté vlásky, ale nemyté a nečesané.

Když jsem viděl zbytky jídla v její plechovce, udělalo se mi špatně. Musel jsem myslet na tisíce jiných dětí, které trpěly ve válkou sužovaných zemích, podobně jako těch pět tady. Nesnědl jsem celou porci špaget ani příděl chleba, takže

když ke mně přišel jeden z chlapců, dal jsem mu všechno. Pak se děvčátko dotklo mé ruky a usmálo se. To mě dojalo. Věděl jsem, že nemá sebemenší naději. Patnáct kilometrů odtud byla fronta a dělostřelecké granáty dopadaly stále blíže. Jak by mohly děti přežít, až se dělostřelba ještě více přiblíží?

Oslovil jsem holčičku německy: „Jak se máš?“ Jakmile uslyšela rodnou řeč, její tvářička se úplně rozzářila. „Máte hlad?“ pokračoval jsem anglicky. „Ano“, odpověděla anglicky s německým přízvukem.

Vytáhl jsem z kapsy malou tabulku čokolády a vložil ji do její ruky. Překvapeně se na mě podívala, pak položila svou plechovku na zem, oběma rukama mě vzala kolem krku a řekla: „Mám tě ráda.“ Když jsem cítil její objetí a když jsem ji vzal do náruče, začaly se mi po tvářích kutálet slzy.

*****

Spojené státy 1959. Seděl jsem ve školní aule, ale moje myšlenky se vracely do Německa o čtrnáct let dříve. Když začaly hrát varhany, moje snění se rozplynulo jako mlha pod jasnými paprsky slunce.

Absolventský ročník pochodoval uličkou v plné parádě. Vedení školy, místní honorace i pozvaní hosté vystupovali na pódium. Zazněl úvodní projev ředitele školy. Hovořil o všech absolventech, o jejich schopnostech a předpokladech, o jejich dalších plánech. Následoval projev hlavního řečníka. Mluvil skvěle, všichni mu upřímně zatleskali.

Potom ředitel pozval na pódium nejlepší studentku ročníku Gretchen Wernerovou. Absolvovala se samými jedničkami; byl to druhý takový případ v dějinách školy. Gretchen přednesla oficiální poděkování za vycházející třídu. Nakonec požádala přítomné o svolení, aby mohla říct také něco velmi osobního.

Začala vyprávět o svém nejútlejším dětství, o Německu a hrozných dnech války, o tom jak její bratři a sestra dostávali zbytky jídla od amerických vojáků a jak vojáci na ně byli hodní. Vyprávěla, jak se náhodně dostala se svými sourozenci do tábora amerických průzkumníků zrovna ve chvíli, kdy se jednotka vrátila z noční akce. Jak tam náhodou byli všichni sourozenci pohromadě a jak se tam setkali s americkým zdravotníkem, který je nyní jejich tátou.

Vyprávěla, jak dlouho to trvalo než byly vyřízeny všechny úřední formality pro adopci, jak jejich dědeček, senátor Spojených států, všechno zařizoval, aby se mohli dostat na loď, když se jejich táta vracel do Ameriky. Už se slzami v očích popisovala, jak uviděla v přístavu poprvé svou novou maminku.

Potom požádala, aby na pódium přišli všichni její sourozenci a také rodiče. Mamince věnovala kytici. Mě objala a zašeptala mi do ucha stejná

slova, jako kdysi v Německu, když jsme se poprvé viděli: „Mám tě ráda.“ Tentokrát ale dodala „tatínku“. Z kapsy vyndala něco malého a podala mi to. Po všechny ty roky schovávala obal od čokolády, kterou jsem jí tehdy v Německu dal. Jak řekla, byl to pro ni symbol nesobecké lásky k ubohému, hladovému sirotkovi, který se strašně bál. V obalu jsem našel malou tabulku čokolády, podobnou té, kterou jsem kdysi dal malé Gretchen, své dceři, když jsem se do ní zamiloval.

Dodnes schovávám malou tabulku čokolády a starý obal. Připomínají mi jiného tatínka – nebeského Otce, který uprostřed mnohem větší války dal svého jediného Syna, aby zemřel za nás na kříži – za Gretchen, Hanse, Siegfrieda, Helgu a Luthera, za mou ženu Marii i za mne. Jak osamělý a chudý by můj život byl, kdybych se tenkrát jako vojenský zdravotník nedostal do Německa a nepotkal pět hladových sirotek a kdyby nás všechny nezahrnula Boží milost a dobrota.

1

BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Prostřednictvím Ježíše Krista Bůh prokázal hříšnému světu bezpodmínečnou lásku. Tím, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel, zaplatil za naši záchranu nepředstavitelnou cenu.

Příroda i Bible vyprávějí o Boží lásce. Bůh - náš nebeský Otec - nám dává život, moudrost a radost. Sledujme úžasnou nádheru přírody. Přemýšlejme o tom, jak se Bůh stará a vytváří příznivé prostředí pro všechno živé.

Svit slunce i kapky deště svědčí o lásce Tvůrce. Vyprávějí o něm i hory, moře a úrodné pláně. Uspokojuje každodenní potřeby všech živých tvorů. Starozákonní pěvec David o Bohu napsal: „S nadějí tě, Pane, všichni vyhlížejí, ty jim dáváš pokrm v jejich pravý čas, otevíráš svou ruku, vše živé sytíš, těší se z tvé neustálé dobroty.“¹

Když Bůh stvořil Adama a Evu, neměli v sobě ani náznak zla a prožívali dokonalé štěstí. Země, která vyšla z rukou Tvůrce, byla nádherná. Nic nebylo pokažené, nic neumíralo. Adam s Evou však nerespektovali Boží řád - Boží zákon lásky. Jejich neposlušnost vnesla do světa zármutek a zánik. Bůh však projevoval svou lásku i tehdy, když zlo začalo přinášet utrpení.

Bible nám vysvětluje, že Bůh sdělil prvním lidem, jaké důsledky bude

mít jejich neposlušnost. Tyto důsledky však budou člověku svým způsobem prospěšné. Bůh dovolil, aby na zemi začalo růst trní a bodláčí. Dovolil, aby těžkosti a problémy naplnily život lidí namáhavou prací a starostmi. Právě tyto problémy měly lidem pomoci, aby se pozvedli z úpadku a degradace působené hříchem. Ve světě zla a hříchu však není jen bolest a smutek. I samotná příroda nabízí naději a povzbuzení. Vždyť i plevel kvete a trní pokrývají růže.

Bůh je láska. Dosvědčuje to každý květ a každé stéblo trávy. Ptáci svým zpěvem svědčí o Boží laskavé péči. Květy, které naplňují vzduch vůní, stejně jako vysoké stromy v lese nám připomínají, že Bůh chce, aby jeho děti byly šťastné.

Bible nám představuje Boží charakter. Bůh sám nás ujistil o své nekonečné lásce a o svém milosrdenství.

Když Mojžíš kdysi prosil: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“, Bůh mu na to odpověděl: „Dobrá, projdu před tebou v celé své dobrotě a poodhalím ti svůj charakter. Dám ti bytostně

poznat svou milost a soucit, který mám s lidmi.“² Boží dobrota, to je jeho sláva.

Bůh procházel kolem Mojžíše a prohlásil: „Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný. Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti. Přesto však žádnou špatnost jen tak nepřehlížím a dopouštím, aby se zhoubné důsledky provinění rodičů podepsaly na jejich potomcích až do třetí nebo čtvrté generace.“³ Bůh projevuje vždy trpělivost a slitování, jeho láska se nemění.

Bůh nás k sobě přitahuje různými způsoby. Promlouvá k nám prostřednictvím přírody i nejhlubší a nejsoucitnější lásky, jakou člověk může prožít. Nic z toho však plně nepředstavuje Boží lásku.

Přestože nám Bůh o sobě podal tolik důkazů, nepřítel dobra, satan, zaslepil lidi tak, že Boha neuznávají nebo ho považují za tvrdého a bezcitného soudce a mají z něho strach. Našeptává, že Stvořitel stále hledá na lidech chyby, aby je mohl trestat. Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nám lidem ukázal, že to není pravda. Ukazoval lidem bezpodmínečnou Boží lásku.

SYN PŘEDSTAVIL OTCE

Ježíš Kristus – Boží Syn – představil lidem, jaký Bůh ve skutečnosti je. „Boha nikdo z lidí neviděl; jenom ten, který má k němu blízko jako

jediný Syn k Otci, nám o něm sdělil pravdu.“⁴ „Otec mi svěřil všechno, jenom Otec zná Syna a Otcе zná jenom Syn a ti, kterým ho Syn zjeví.“⁵

Když se jeden z apoštolů obrátil na Ježíše Krista s prosbou: „Ukaž nám Otce“, Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal?“⁶

Ježíš Kristus svým posluchačům představil úkol, který má na zemi splnit. Prohlásil: „Duch Boží mě vede, protože mne Bůh určil, abych chudým přinesl radostnou zprávu, uzdravil ty, kteří jsou v srdci zraněni, sňal lidem pouta, kterými jsou svázáni, slepým abych vrátil zrak, utlačené osvobodil a ohlásil, že teď přichází čas, kdy se Bůh chce nad každým slitovat a zachránit ho.“⁷

To bylo jeho poslání. Procházel zemi, konal dobro, uzdravoval nemocné a trápené satanem. V celých vesnicích najednou nebylo slyšet nářek nemocných, protože tudy prošel a uzdravil trpící.

Činy Ježíše Krista dokazovaly, že přišel z nebe. Každý jeho čin dokazoval lásku a milosrdenství. Motivovala jej láska k lidem.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby mohl pomáhat lidem. Ani ti nejchudší a nejprostší lidé se nebáli za ním přijít. Dokonce i malé děti mu chtěly být nablízku. Rády mu sedaly na klín a dívaly se do jeho přemýšlivé a láskyplné tváře.

Nikdy nezatajil ani jediné slovo pravdy, mluvil však vždy s láskou.

Byl zdvořilý, laskavý a pozorný. Za žádných okolností nebyl hrubý a nikdy nemluvil přísněji, než bylo zrovna nezbytné. Nikoho zbytečně nezranil. Nikdy lidem nevyčítal jejich slabosti. Říkal pravdu, ale vždy s láskou.

Mluvil proti neupřímnosti, proti nevěře, špatnosti a hříchu, v jeho hlase však přitom vždy zněl zármutek a lítost. Plakal nad městem, které měl tolik rád, protože ho nepřijalo a odmítlo to, co nabízel – pravdu, cestu a život. Lidé se postavili proti němu – proti svému Zachránci – on je měl však stále rád a bylo mu jich líto. Ježíš Kristus nežil samolibě, ale opravdově se zajímal o druhé. V jeho očích měl každý člověk velkou cenu. Ke každému přistupoval s láskou. Vnímal, že každý člověk potřebuje záchranu.

Ježíšův život ukázal jeho charakter, byl však také svědectvím o charakteru Boha. Prostřednictvím svého Syna nám Bůh projevuje svou lásku. Ježíš Kristus – soucitný, laskavý Zachránce – to byl Bůh, „který přišel na svět v lidském těle“.⁸

ZEMŘEL, ABY NÁS ZACHRÁNIL

Ježíš Kristus žil, trpěl a zemřel proto, aby nás zachránil. Přišel jako „muž bolesti“, abychom my mohli mít podíl na věčné radosti.

Bůh dovolil, aby jeho Syn opustil slávu nebes a přišel na tento svět zamořený zlem. Dovolil mu jít do světa, na který padá stín smrti. Dovolil, aby odešel z jeho přítomnosti a z prostře-

dí, kde jej uctívali andělé. Dovolil, aby byl ponižován, hanoben a nakonec zemřel. To však nebylo samoúčelné. „On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí... Vzal na sebe odplatu za naše provinění, aby nám přinesl pokoj. Uzdravil nás svými ranami a utrpením.“⁹

Sledujme Pána Ježíše na poušti, v Getsemanské zahradě a na kříži! Naprosto bezhříšný Boží Syn vzal na sebe tíhu všech lidských provinění. Předtím byl vždy dokonale zajedno se svým nebeským Otcem, nyní však cítil propast, kterou mezi námi a Bohem vytváří hřích. Proto z jeho úst zazněl výkřik smrtelné úzkosti: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“¹⁰ Srdce mu zlomila tíha všech lidských provinění, hrozná schopnost zla – hříchu – odloučit člověka od Boha.

Ježíš Kristus však neobětoval svůj život proto, aby v Bohu vzbudil lásku vůči nám. Nezemřel proto, aby Boha přiměl nabídnout nám záchranu. Naopak, „vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“¹¹

Bůh – nebeský Otec – nás nemiluje proto, že Ježíš za nás zemřel, ale byl ochoten obětovat svého Syna, protože nás miluje. Prostřednictvím Ježíše Krista Bůh prokázal hříšnému světu bezpodmínečnou lásku. „Bůh s námi prostřednictvím Ježíše Krista uzavřel mír.“¹² Bůh trpěl spolu se svým Synem.

Utrpením v Getsemane a smrtí na kříži zaplatil cenu za naši záchranu.

Ježíš Kristus prohlásil: „Protože dávám svůj život, Otec mne miluje a z lásky mi ho zase vrátí.“¹³ Jako by tím říkal: „Můj Otec vás má tolik rád, že miluje i mne více, protože jsem byl za vás ochotný zemřít. Zemřel jsem místo vás, abyste mohli dosáhnout odpuštění. Protože jsem to byl ochoten vykonat, mám ještě užší vztah s Otcem. Nyní Bůh zůstává spravedlivý, a přesto může zachránit každého hříšného člověka, který ve mě uvěří.“

Zachránit nás mohl pouze Boží Syn – Ježíš Kristus. Jedině on nám mohl přiblížit Otce, protože je s ním jedno. Mohl nám představit jeho lásku, protože znal její hloubku i její šířku. Nic jiného než nepochopitelná oběť Ježíše Krista nám nemohla ukázat, jak Bůh miluje hříšného člověka.

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“ Dal Ježíše Krista, aby žil s lidmi, aby na sebe vzal jejich hříchy a provinění a zemřel za ně. Bůh svého Syna daroval tomuto světu. Tím, že se stal člověkem, poznal Ježíš Kristus, jak se lidé cítí a co potřebují. Je jedno s Otcem, a přesto se navždy spojil s lidským rodem, nestydí se nazývat nás svými bratry.¹⁴

Ježíš Kristus je oběť za naše viny – obětovaným beránkem, je náš právní zástupce, je náš bratr a stojí v lidské podobě před trůnem nebeského Otce. Navždy bude vypadat jako člověk a bude spojen s lid-

stvem, které přišel zachránit. Je také Synem člověka.

Všechno to podstoupil proto, aby nás vymanil z úpadku, který působí na tomto světě hřích, aby se i v nás mohla projevat Boží láska a bychom mohli prožívat radost ze života podle Božích požadavků.

Tím, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel, nebeský Otec přinesl obrovskou oběť a zaplatil za naši záchranu nepředstavitelnou cenu. Právě velikost této ceny by nám měla naznačit, čím bychom se měli podle Božích představ stát. Jeden z nejbližších spolupracovníků Ježíše Krista, apoštol Jan, zřejmě pochopil rozměry Boží lásky více než ostatní apoštolové. Chtěl nám ji popsat, ale nenašel dostatečně výstižná slova; proto napsal: „Jak nás Otec miluje! Přijal nás za syny a dcery. Lidé nás často nechápou, protože Boha neznají.“¹⁵ Jak nesmírnou cenu v jeho očích máme!

Když se člověk rozhodl pro zlo – pro hřích – stal se otrokem satana, Božího nepřitele. Vírou v Ježíše Krista, díky jeho oběti, se však člověk může stát Božím dítětem. Tím, že se Ježíš Kristus stal člověkem, pozvedl nás tak, že se spojením s ním můžeme stát nositeli titulu „Boží děti“.

Taková láska nemá obdoby. Můžeme se stát dětmi nebeského Krále, to je jedinečný slib. Přemýšlejme o lásce Boha vůči světu, který ho nemá rád.

Přemýšlíme-li o Boží lásce, vede nás to k pokoře. Rozjímáme-li

o oběti Ježíše Krista, dostáváme se blíže k Bohu. Čím více se snažíme poznat, jaký Bůh je, a čím více přemýšlíme o kříži Ježíše Krista, tím více poznáváme Boží laskavost, dobrotu

a ochotu odpustit. Zjišťujeme také, že Bůh je čestný a spravedlivý. Poznáváme jeho nekonečnou lásku a soucit, které jsou daleko větší, než láska matky vůči neposlušnému dítěti.

¹ Žalm 145,15.16

² Exodus 33,18.19

³ Exodus 34,6.7

⁴ Jan 1,18

⁵ Matouš 11,27

⁶ Jan 14,8.9

⁷ Lukáš 4,18.19

⁸ 1. Timoteovi 3,16

⁹ Izajáš 53,5

¹⁰ Matouš 27,46

¹¹ Jan 3,16

¹² 2. Korintským 5,19

¹³ Jan 10,17

¹⁴ Viz Židům 2,11

¹⁵ 1. Janův 3,1